

[Duetoft]

så, det må man vel – det er vel ikke Europarådet, der skal klare verden. Det er jo ikke Europarådet, dialogen kommer til at foregå i.

Det kan da godt være, det er hyggeligt og rart at være der, og det kan også godt være, vi alle sammen kan glæde os over, at man da snakker med hinanden. Men når fru Inger Harms f.eks. stiller sig op og siger, at det er lidt underligt, at Europarådet ikke har så mange penge at gøre reklame for sig med, som EF har, så er sagen jo den, at det er EF, der er det interessante. Og det er det også for Østlandene.

Europarådet er et pænt snakkeforum, men det, det drejer sig om her, er økonomi. Det, det drejer sig om her, er støtte til nogle Østlande, som har det dårligt både økonomisk og på andre områder, og jeg er helt sikker på, at samtlige Østlande vil prioritere samarbejdet med EF langt, langt højere end samarbejdet med Europarådet ene og alene af den grund, at det ene sted er det ikke kun snak; det er det andet sted.

Det betyder ikke, at jeg vil undervurdere, at det er udmærket, at man taler med hinanden. Det synes jeg er fint nok, og dialog er godt og alt det her halløj. Men det er altså vigtigt, at vi nu ikke tror, at fordi der skal postes penge ind i Europarådet, så klarer vi Østpolitikken. Den klares altså et andet sted. Jeg er sikker på, at vores kræfter og vores økonomi skal lægges meget mere i ordninger, som bygger på EF-systemet, hvor det også får nogle praktiske konsekvenser.

Men det skal ikke ændre ved, at vi gerne vil kigge på de rent faktiske økonomiske ting, som ligger i dette forslag, og det vil vi så gøre i Udenrigsudvalget.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Jeg føler mig nødsaget til at gå på talerstolen og korrigere noget af det, som hr. Duetoft her sagde.

Efter at vi gav parlamentarikerdelegationer fra de fire lande, der har været nævnt – Sovjetunionen, Polen, Ungarn og Jugoslavien – gæstestatus, har vi haft deltagelse af repræsentanter fra disse lande, og vi har ført meget nære forhandlinger med dem. De er i færd med sammen med deres regeringer nu at gennemgå den liste på over 150 konventioner, som er vedtaget i Europarådsregi. Og det er meget konkret. Det er lige fra beskyttelse af dyr under transport over

spørgsmålet om hotelejerens ansvar for deres klienters ejendom, når de bor på hotellet, hvis der bliver stjålet noget, og til spørgsmålet om Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som jo prøves i praksis ved Menneskerettighedskommissionen og -domstolen i Strasbourg. Der er mange østeuropæere, både i parlamentarikerkredsen og i den brede befolkning, som tillægger det meget stor vægt, at man hånd i hånd med en forbedring af den økonomiske situation i de lande også får en bedring af menneskerettighedssituationen.

Derfor betyder det at tiltræde Menneskerettighedskonventionen kolossalt meget i de lande. Det er noget af det, det har handlet om i Europa siden Anden Verdenskrig, og derfor synes jeg, man skal være meget forsigtig med at sætte ind på en niveaumålestok, hvad der er vigtigst: at få et økonomisk integrations samarbejde i gang med de lande eller det andet, der har med menneskerettighederne at gøre.

Jeg synes, begge dele er meget, meget vigtige, og de hænger sammen. Derfor er der også i stigende grad nu koordinering mellem indsatsen i Europarådet og EF, så vi undgår at lave dobbelt arbejde. Det vil jo føre til pengespild og ressourcospild.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Det var jo ikke ment som et frontalangreb på Europarådet, det, jeg kom med. Det var såmænd generelt ment.

Men jeg vil godt i al stilfærdighed sige, at konventioner er jo flotte. Jeg er lige kommet hjem fra FN, og det er utroligt, hvor alle FN's medlemslande alle sammen lever op til Menneskerettighedskonventionen, siger de . . . Det gør de i hvert fald i Generalforsamlingen i New York. Der siger de det alle sammen, og så har vi af og til lidt problemer med at finde ud af, hvad det er, der sker i praksis.

Jeg underkender altså ikke konventioner, men der var også en Helsingforsdeklaration. Jamen den var der jo ikke nogen der levede op til. Ja, det gjorde man på vestlig side, men det gjorde man ikke på Østsiden.

Hvornår var det, dette skifte skete? Jo, det var, da der kom økonomiske problemer østpå. Det var, da økonomien kom så meget under pres, at man blev nødt til at henvende sig til EF for pludselig at anerkende EF og få aftaler med